

การนำเสนอเนื้อหาวิทยาสารการ์ตูน และความสอดคล้องกับ คุณลักษณะเด็กและเยาวชนที่พึงประสงค์ ตามกรอบนโยบาย เยาวชนแห่งชาติ และแผนพัฒนาเด็กและเยาวชนระยะยาว

ธีรดีร์ บรรเทิง

พนม คลีฉายา

บทคัดย่อ

ปานวิจัยชิ้นนี้เป็นการศึกษาสื่อเพื่อการพัฒนาเด็กและเยาวชน
นโยบายพัฒนาเด็กและเยาวชน และปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดทำ
นิตยสารการ์ตูน เพื่อสำรวจเนื้อหาและรูปแบบการนำเสนอเกี่ยวกับ
การพัฒนาเด็กและเยาวชนในนิตยสารการ์ตูน เพื่อเปรียบเทียบเนื้อหา
การพัฒนาเด็กและเยาวชนในนิตยสารการ์ตูนกับนโยบายเยาวชน
แห่งชาติและแผนพัฒนาเด็กและเยาวชนระยะยาว พ.ศ. 2545-2554
และเพื่ออธิบายปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการนำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับการ
พัฒนาเด็กและเยาวชนของนิตยสารการ์ตูน พบว่านิตยสารการ์ตูน
มีการนำเสนอเนื้อหาการพัฒนาเด็กและเยาวชนด้านความคิดมากที่สุด
มีรูปแบบการนำเสนอแบบรูปภาพมากที่สุด ผู้อ่านนิตยสารการ์ตูนรับรู้

ธีรดีร์ บรรเทิง (นศ.ม. นิเทศศาสตรพัฒนการ, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2553)

พนม คลีฉายา (นศ.ด. นิเทศศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2543) ปัจจุบันดำรงตำแหน่งรองคณบดีฝ่ายวางแผนพัฒนาและวิจัย
ประธานหลักสูตรปริญญาโท และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ประจำภาควิชาการประชาสัมพันธ์ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งจากวิทยานิพนธ์เรื่อง “การนำเสนอเนื้อหาวิทยาสารการ์ตูนและความสอดคล้องกับคุณลักษณะเด็กและ
เยาวชนที่พึงประสงค์ตามกรอบนโยบายเยาวชนแห่งชาติและแผนพัฒนาเด็กและเยาวชนระยะยาว” ของ ธีรดีร์ บรรเทิง โดยมี ผศ.ดร.
พนม คลีฉายา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ซึ่งได้รับการประเมินผลการสอบวิทยานิพนธ์ในระดับดีมากของสาขาวิชานิเทศศาสตร
พัฒนการ จากคณะกรรมการวิชาการบัณฑิตศึกษา คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2553

รูปแบบการนำเสนอเนื้อหา ได้แก่ รูปภาพมากที่สุด การวิเคราะห์เปรียบเทียบกับนโยบายพบว่าสอดคล้องเป็นส่วนใหญ่ เช่น ความผูกพันในครอบครัว สุขภาพ และไม่สอดคล้องในบางเรื่อง เช่น การทำงานสุจริต โดยปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการนำเสนอเนื้อหาในนิตยสารการ์ตูนของผู้จัดทำนิตยสารการ์ตูน ได้แก่ ปรัชญาวิชาชีพ นโยบายขององค์กร การคัดเลือกเนื้อหา ปัญหาการทำงาน การตลาด นโยบายภาครัฐ และผู้อ่านนิตยสาร

บทนำ

ความบันเทิงจากนิตยสารถูกนำมาใช้เป็นประโยชน์ในการสร้างสุนทรียรสให้กับประชาชนไม่ว่าจะเป็นเด็ก เยาวชน ผู้ใหญ่ ซึ่งมีความต้องการสื่อและเลือกบริโภคสื่อต่างๆ อย่างหลากหลาย โดยเฉพาะเด็กและเยาวชน ซึ่งจากงานวิจัยของ จุติมา เพชรรัตน์ (2541) ได้กล่าวไว้ว่า เด็กและเยาวชนเป็นผู้ที่มีความละเอียดอ่อนในการเปิดรับสื่อมวลชนซึ่งขาดประสบการณ์และความรู้ความเข้าใจในสื่อต่างๆ อันหลากหลาย

จากการสัมภาษณ์ของคณะกรรมการกิจการเยาวชนสตรีและผู้สูงอายุ สถาปนาคุณราช (2539) ได้กล่าวว่า “สื่อมวลชนเป็นสถาบันที่มีความสำคัญและมีอิทธิพลอย่างยิ่งในสังคมไทย” เนื่องจากเครือข่ายที่ทันสมัยทำให้ในปัจจุบันสื่อประเภทต่างๆ สามารถเข้าถึงประชาชนได้อย่างกว้างขวางไม่ว่าจะเป็นวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ สื่อสิ่งพิมพ์ ภาพยนตร์ หรือสื่อประเภทอื่นๆ เมื่อมองในแง่ตัวเด็กและเยาวชนจะเห็นได้ว่าเด็กและเยาวชนได้รับอิทธิพลจากสื่อต่างๆ ค่อนข้างมาก เพราะในแต่ละวันเด็กได้ใช้เวลาไปกับสื่อต่างๆ ทั้งจากการฟังวิทยุ การรับชมโทรทัศน์ การอ่านหนังสือและนิตยสารนิทาน การ์ตูน เป็นต้น ยิ่งในสภาพสังคมปัจจุบันที่พ่อแม่มีเวลาให้กับเด็กและเยาวชนน้อย ก็ยิ่งทำให้สื่อต่างๆ มีโอกาสเข้าถึงเด็กง่ายขึ้น ซึ่งในช่วง 20 กว่าปีนี้ได้มีงานวิจัยและข้อสังเกตจากประสบการณ์ของผู้ที่ได้ทำงานใกล้ชิดกับเด็กและเยาวชน สะท้อนว่า สื่อมวลชนมีอิทธิพลทั้งคุณและโทษไม่ว่าจะเป็นด้านกระบวนการเรียนรู้ ความคิดเห็น ค่านิยม เจตคติ ตลอดจนพฤติกรรมของ

เด็กและเยาวชน ซึ่งผลกระทบต่อเด็กและเยาวชนนั้นมีความสลับซับซ้อน ขึ้นอยู่กับปัจจัยแวดล้อมของเด็กแต่ละคน โดยเฉพาะปัจจัยด้านการอบรมเลี้ยงดูอันเป็นพื้นฐานครอบครัว รวมทั้งผู้ใหญ่ซึ่งเป็นสื่อมวลชนที่จะมีประสิทธิภาพสูงสุดที่จะช่วยประสานกลั่นกรองความเป็นเหตุเป็นผลในเนื้อหาสาระของการเปิดรับสื่อมวลชนของเด็กและเยาวชน เพื่อให้เกิดผลที่เป็นคุณต่อการเรียนรู้และการพัฒนาเด็กและเยาวชน

ในส่วนภาครัฐได้มีนโยบายเยาวชนแห่งชาติและแผนพัฒนาเด็กและเยาวชนระยะยาว พ.ศ. 2545-2554 ถือได้ว่าเป็นเครื่องมือชี้แนะวิธีการในการพัฒนาเด็กและเยาวชนให้สามารถดำรงชีวิตในสังคมที่มีพลวัต ให้เด็กและเยาวชนมีเอกลักษณ์ และมีส่วนร่วมกับวัฒนธรรมท้องถิ่นกับความเป็นสากลอย่างมีความสุขและรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลง อีกทั้งยังได้เสนอให้สื่อมวลชนทำหน้าที่เป็นองค์กรหนึ่งในการสนับสนุนเด็กและเยาวชนให้พัฒนาตามแนวทางแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติอีกด้วย

งานวิจัยนี้มุ่งศึกษาการนำเสนอเนื้อหาของนิตยสารการ์ตูนระหว่างปี พ.ศ.2550-2553 ซึ่งเป็นสื่อมวลชนรูปแบบหนึ่งกับคุณลักษณะเด็กและเยาวชนที่พึงประสงค์ของนโยบายเยาวชนแห่งชาติและแผนพัฒนาเด็กและเยาวชนระยะยาว พ.ศ.2545-2554 เพื่อศึกษาเนื้อหา รูปแบบการนำเสนอที่มีผลต่อการพัฒนาเด็กและเยาวชน รวมถึงความสอดคล้องของนโยบายกับเนื้อหาที่นิตยสารการ์ตูนได้นำเสนอ ซึ่งจะสะท้อนให้เห็นถึงบทบาทของนิตยสารในการพัฒนาเด็กและเยาวชน และสามารถใช้เป็นแนวทางปรับปรุงเนื้อหาในนิตยสารการ์ตูนให้มีความสอดคล้องกับนโยบายในการพัฒนาประเทศในส่วนของเด็กและเยาวชนเพื่อทำให้คุณภาพชีวิตของเด็กและเยาวชนไทยมีมาตรฐานที่ดีขึ้น และยังเป็นการสะท้อนปัญหาและอุปสรรคของสื่อมวลชนเองในการทำหน้าที่ในฐานะเครื่องมือชิ้นหนึ่งที่เป็นกลไกของการพัฒนาเด็กและเยาวชนที่สำคัญ อีกทั้งศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการทำหน้าที่ขององค์กรสื่อผู้ผลิตนิตยสารการ์ตูนถึงปัจจัยที่มีผลต่อการผลิตนิตยสารการ์ตูนในสิ่งที่องค์กรสื่อสามารถทำได้และทำไม่ได้ เพื่อนำความคิดเห็นหรือ

ความต้องการขององค์กรสื่อเสนอต่อภาครัฐในการกำหนดมาตรการที่เหมาะสมและเข้าใจปัญหาและอุปสรรคขององค์กรสื่อที่ผลิตนิตยสารการ์ตูนอันจะทำให้เกิดผลที่ดีต่อการพัฒนาเด็กและเยาวชน และการรับฟังเสียงสะท้อนจากผู้อ่านนิตยสารการ์ตูนถึงปัจจัยในการอ่านนิตยสารการ์ตูน อันเป็นการปรับปรุงพัฒนาในตัวขององค์กรสื่อและเป็นการปรับปรุงนโยบายและแผนงานพัฒนาของทางภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชนต่อไป

ปัญหาการวิจัย

1. เนื้อหาเกี่ยวกับการพัฒนาเด็กและเยาวชนในนิตยสารการ์ตูนเป็นอย่างไรและสอดคล้องกับนโยบายเยาวชนแห่งชาติและแผนพัฒนาเด็กและเยาวชนระยะยาว พ.ศ. 2545-2554 หรือไม่ อย่างไร
2. รูปแบบการนำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับการพัฒนาเด็กและเยาวชนในนิตยสารการ์ตูนเป็นอย่างไร
3. ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการนำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับการพัฒนาเด็กและเยาวชนของนิตยสารการ์ตูนมีอะไรบ้าง

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อสำรวจเนื้อหาเกี่ยวกับการพัฒนาเด็กและเยาวชนในนิตยสารการ์ตูน
2. เพื่อสำรวจรูปแบบการนำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับการพัฒนาเด็กและเยาวชนในนิตยสารการ์ตูน
3. เพื่อเปรียบเทียบเนื้อหาการพัฒนาเด็กและเยาวชนในนิตยสารการ์ตูนกับนโยบายเยาวชนแห่งชาติและแผนพัฒนาเด็กและเยาวชนระยะยาว พ.ศ. 2545-2554
4. เพื่ออธิบายปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการนำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับการพัฒนาเด็กและเยาวชนของนิตยสารการ์ตูน

แนวคิดทฤษฎีที่ใช้ในการวิจัย

งานวิจัยครั้งนี้อยู่ภายใต้แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องได้แก่

แนวคิดเกี่ยวกับนิตยสาร งานวิจัยครั้งนี้ได้นำแนวคิดและอิทธิพลเกี่ยวกับนิตยสารในส่วนของบทบาทของนิตยสารต่อสังคมของ ระวีวรรณ ประกอบผล (2530) มาอธิบายถึงความสำคัญของนิตยสารซึ่งเป็นสื่อมวลชนชนิดหนึ่งที่มีประสิทธิภาพในการนำมาใช้ในการพัฒนาเด็กและเยาวชนอันเป็นการถ่ายทอดความรู้ความบันเทิงจากสื่อสู่เด็กและเยาวชนอันเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการพัฒนาสังคมและประเทศ และงานวิจัยครั้งนี้ได้อ้างอิงประเภทของนิตยสารของ วิญญู สุวรรณเพิ่ม (2527) เป็นหลักโดยเลือกเฉพาะนิตยสารเพื่อผู้อ่านทั่วไป (General Magazine หรือ Consumer Magazine) ได้แก่ นิตยสารการ์ตูน ทั้ง 4 ชื่อ

แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาเด็กและเยาวชน โดยในงานวิจัยครั้งนี้สามารถนิยามความหมายของ “เนื้อหาเกี่ยวกับการพัฒนาเด็กและเยาวชน” จากแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาเด็กและเยาวชนของปาณิ จิตวิวัฒนา (2535) และอภิษฐา อยู่ในธรรม (2551) รวมกับแนวคิดด้านจิตวิทยาเด็กและวัยรุ่นของสุชา จันทน์เอม และสุรางค์ จันทน์เอม (2529) หมายถึง เนื้อหาในนิตยสารการ์ตูนที่แสดงให้เห็นถึงการส่งเสริม สนับสนุน และการมีส่วนร่วมในการผลักดันให้เด็กและเยาวชนมีการเปลี่ยนแปลงคุณภาพชีวิตที่ดีทั้งทางกายและใจ 9 ด้าน ได้แก่ ด้านครอบครัว ด้านสุขภาพ ด้านอารมณ์ ด้านการงาน ด้านความคิด ด้านการพัฒนาตนเอง ด้านคุณธรรม ด้านความรับผิดชอบ และด้านการช่วยเหลือสังคม

ทฤษฎีหน้าที่สื่อมวลชน ในงานวิจัยชิ้นนี้หน้าที่ของนิตยสารตามทฤษฎีของ Lasswell (1948) ได้แก่ การรายงานข่าว (news reporting) หรือการแจ้งข่าวสาร (informing) หน้าที่ในการชักจูงใจ (persuasion) หรือ บทบรรณาธิการ (editorial) การให้การศึกษา (education function) และจากนิยามหน้าที่ของ Schramm (1964) และ Wright (1975) ว่าหน้าที่ของสื่อมวลชนจะให้

ความบันเทิง (entertainment) ซึ่งสามารถนำมาอธิบายปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการนำเสนอเนื้อหาการพัฒนาเด็กและเยาวชนของผู้จัดทำนิตยสารการ์ตูน บทบาทและหน้าที่ของสื่อสิ่งพิมพ์ในการพัฒนาสังคมของ ชวรัตน์ เชิดชัย (2546) ปัจจัยที่มีผลต่อการบริหารงานสื่อสิ่งพิมพ์ของกัจร หลุยยะพงศ์ (2551) อันได้แก่ เรื่อง การกำหนดนโยบาย การกำหนดโครงสร้างองค์กรในการบริหาร วัฒนธรรมองค์กร ปัจจัยด้านวิชาชีพวารสารศาสตร์

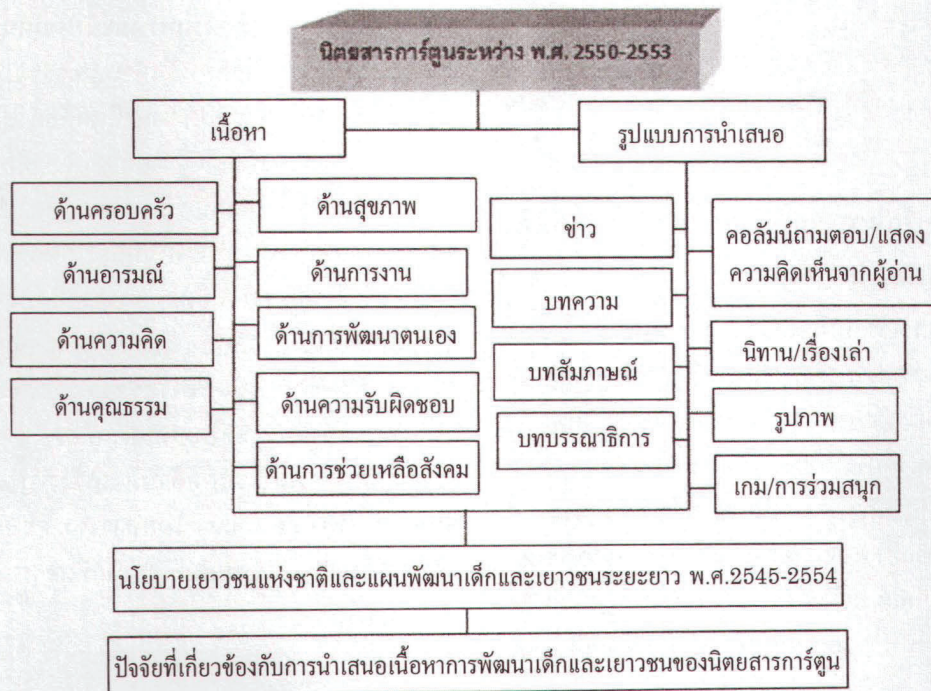
ทฤษฎีการอบรมบ่มเพาะ จากทฤษฎีการอบรมบ่มเพาะทางวัฒนธรรมของ Gerbner และ Gross (1986) สามารถนำมาประยุกต์ใช้อธิบายเกี่ยวกับการนำเสนอเนื้อหาของนิตยสารการ์ตูนซึ่งสามารถปลูกฝังความคิดแนวคิดต่อเด็กและเยาวชนที่ได้่านนิตยสารเป็นเวลาหนึ่งที่ยาวนาน อันทำให้เด็กและเยาวชนเกิดการเรียนรู้และการปลูกฝังสิ่งที่นิตยสารนั้นได้ถ่ายทอดเรื่องราวต่าง ๆ จนเด็กและเยาวชนเกิดการเรียนรู้และเกิดเป็นพฤติกรรมจากการอ่านนิตยสารการ์ตูน โดยนิตยสารเป็นสื่อมวลชนชนิดหนึ่งที่สามารถถ่ายทอดเรื่องราวและอบรมทางความคิดแก่เด็กและเยาวชนอีกทางหนึ่งที่สำคัญ

แนวคิดเกี่ยวกับอิทธิพลของสื่อมวลชนกับการพัฒนาเด็กและเยาวชน งานวิจัยครั้งนี้ได้ยกแนวคิดของคณะอนุกรรมการศึกษาบทบาทสื่อมวลชนในการพัฒนาเด็ก (2535) ที่ได้อธิบายถึงอิทธิพลของสื่อสิ่งพิมพ์สำหรับเด็ก ประเภทสื่อสิ่งพิมพ์สำหรับเด็ก คุณภาพของสื่อสิ่งพิมพ์สำหรับเด็ก การรับสื่อของเด็ก สัญลักษณ์ของหนังสือเด็ก สภาพปัญหาที่ทำให้สื่อสิ่งพิมพ์ไม่ได้เป็นสื่อที่พัฒนาเด็ก รวมถึงแนวคิดของดวงกมล เวชบรรยงรัตน์ และประกายรัตน์ ศรีสอาน (2540) ในเรื่องอิทธิพลต่อการพัฒนาการเด็กของสื่อมวลชน ได้แก่ เรื่อง การให้ความรู้ความเข้าใจ การเปลี่ยนแปลงทัศนคติหรือค่านิยม การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาเด็กและเยาวชน

นโยบายเยาวชนแห่งชาติและแผนพัฒนาเด็กและเยาวชนระยะยาว พ.ศ. 2545-2554 ของสำนักนายกรัฐมนตรี ตามคุณลักษณะเด็กและเยาวชนที่พึงประสงค์ 6 ด้าน ได้แก่ 1. มีความผูกพันในครอบครัว ภาควิชาจิตในความเป็นไทย มีทักษะในอาชีพและการดำรงชีวิตที่รู้จักเคารพสิทธิผู้อื่น 2. มีความสุขภาพและพลานามัยแข็งแรง และรู้จักการป้องกันตนเองจากโรคและสิ่งเสพติด 3. มีวุฒิภาวะทางอารมณ์ จริยธรรม คุณธรรม และมีพฤติกรรมด้านความรับผิดชอบตามวัย 4. มีเจตคติที่ดีต่อการทำงาน มีศักดิ์ศรีและความภูมิใจในการทำงานสุจริต 5. รู้จักคิดอย่างมีเหตุผลรอบด้าน และพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง และ 6. รู้จักช่วยเหลือผู้ด้อยโอกาสและมีส่วนร่วมเพื่อการพัฒนาชุมชนและประเทศชาติ

งานวิจัยชิ้นนี้ได้ยกงานวิจัยที่เกี่ยวข้องของ จุฑามาศ ศรีโมรา (2545) ที่ได้ทำการศึกษาเนื้อหาการขัดเกลาทาสังคมของภาพยนตร์การ์ตูนไทย เรื่อง ปลาตากลมโลกนิทาน สุดสาคร บังปอนด์ ดิแอนิเมชั่น ล้วนมีเนื้อเรื่องที่มีประโยชน์สอดคล้องกับสภาพสังคมไทย มีการนำเสนอเพื่อความบันเทิง ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อนิตยสารการ์ตูนในการนำเสนอเนื้อหาที่ดีต่อการเรียนรู้ของผู้อ่าน และจากงานวิจัยของณัฐ นาเคสุวรรณ (2547) ที่ศึกษาวิเคราะห์หนังสือพิมพ์และนิตยสารกับหลักโภชนบัญญัติ 9 ซึ่งโดยภาพรวมของการวิเคราะห์เนื้อหา มีการปรากฏของเนื้อหาที่ตรงกัน แต่ยังมีบางประการที่ไม่สอดคล้องอันเนื่องมาจากนโยบายของรัฐบาลที่ให้ความสำคัญกับนโยบายเพียงบางประเด็น เช่นเดียวกับนโยบายในการพัฒนาเด็กและเยาวชนของรัฐบาลในเรื่องความสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงของเด็กและเยาวชนท่ามกลางกระแสวัฒนธรรมทั้งของไทยและต่างประเทศ

สามารถสรุปเป็นกรอบแนวคิดการวิจัยตามแผนภาพต่อไปนี้

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) ในส่วนของการนำเสนอเนื้อหาการพัฒนาเด็กและเยาวชนในนิตยสารการ์ตูน การวิเคราะห์เปรียบเทียบ และการสัมภาษณ์เจาะลึก (In-depth Interview) โดยผู้วิจัยทำการวิเคราะห์เนื้อหาโดยศึกษาจากนิตยสารการ์ตูนที่พิมพ์ออกจำหน่ายในช่วงเดือนมกราคม 2550 ถึง ธันวาคม 2553 เป็นระยะเวลา 4 ปี สุ่มตัวอย่างนิตยสารการ์ตูนด้วยวิธีการสุ่มโดยใช้หลักความน่าจะเป็น (Probability Random Sampling) ด้วยวิธีการจับฉลาก ได้กลุ่มตัวอย่าง คือ นิตยสารการ์ตูน 4 ชื่อฉบับ ได้แก่ นิตยสารอนิเม็ก (ANIMAG) จำนวน 12 ฉบับ นิตยสารทีวีแม็กกาซีน (TV MAGAZINE) จำนวน 12 ฉบับ นิตยสารทีวีแม็กกาซีน

ฮีโร่ (TV MAGAZINE HERO) จำนวน 6 ฉบับและ นิตยสารเซนชู อนิเมแม็กกาซีน (ZENSHU ANIME MAGAZINE) จำนวน 9 ฉบับ รวมทั้งหมด 39 ฉบับ จากนั้นวิเคราะห์ความสอดคล้องระหว่างเนื้อหาการพัฒนาเด็กและเยาวชนในนิตยสารการ์ตูนกับคุณลักษณะเด็กและเยาวชนที่พึงประสงค์ ตามนโยบายเยาวชนแห่งชาติและแผนพัฒนาเด็กและเยาวชน (พ.ศ. 2545-2554) ของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี และสัมภาษณ์เจาะลึกกับผู้จัดทำนิตยสารการ์ตูน 4 คน และสัมภาษณ์เจาะลึกกับผู้อ่านนิตยสารการ์ตูนที่อ่านต่อเนื่องมาเป็นระยะเวลายาวนาน 10 ปีขึ้นไป อายุ 18-24 ปี จำนวน 5 คน

ผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้สามารถสรุปผลการวิจัยได้ 4 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 เนื้อหาเกี่ยวกับการพัฒนาเด็กและเยาวชนในนิตยสารการ์ตูน

ผลการวิเคราะห์เนื้อหาเกี่ยวกับการพัฒนาเด็กและเยาวชนในนิตยสารการ์ตูน ค้นพบว่า มีปริมาณความถี่ของเนื้อหาการพัฒนาเด็กและเยาวชนจากแนวคิดหลักด้านความคิด มีประเด็นการสร้างสรรคผลงานมากที่สุด แนวคิดหลักด้านการพัฒนาตนเองมีประเด็นความกล้าแสดงออกมากที่สุด แนวคิดหลักด้านการงานมีประเด็นมิติความเป็นไทยมากที่สุด แนวคิดหลักด้านการช่วยเหลือสังคมมีประเด็นการสอนงานประดิษฐ์/สอนงานศิลปะ

มากที่สุด แนวคิดหลักด้านอารมณ์มีประเด็น การฝึกสมาธิมากที่สุด แนวคิดหลักด้านคุณธรรมมีประเด็นความเมตตาคุณมากที่สุด แนวคิดหลักด้านสุขภาพมีประเด็นส่งเสริมการเล่นกีฬามากที่สุด แนวคิดหลักด้านความรับผิดชอบมีประเด็นการเคารพกฎหมายมากที่สุด และแนวคิดหลักด้านครอบครัวมีประเด็นความผูกพัน/เอาใจใส่ในครอบครัวมากที่สุด นอกจากนี้พบว่านิตยสารทีวี่แมกกาซีนมีสาระย่อยด้านความกล้าแสดงออกโดดเด่นมากที่สุด นิตยสารอนิเมะก็มีสาระย่อยด้านส่งเสริมการอ่านหนังสือโดดเด่นมากที่สุด นิตยสารทีวี่แมกกาซีนอีโรวี่มีสาระย่อยด้านการสร้างสรรค์ผลงานโดดเด่นมากที่สุด และนิตยสารเซนซามีสาระย่อยด้านการสร้างสรรค์ผลงานโดดเด่นมากที่สุด รายละเอียดตามตารางที่ 1

ตารางที่ 1 สรุปเนื้อหาการพัฒนาเด็กและเยาวชนในนิตยสารการ์ตูน

แนวคิดการพัฒนาเด็กและเยาวชน	จำนวนความถี่	ร้อยละ
1. ด้านความคิด	3,197	29.45
2. ด้านการพัฒนาตนเอง	3,011	27.74
3. ด้านการงาน	1,467	13.51
4. ด้านการช่วยเหลือสังคม	1,296	11.94
5. ด้านอารมณ์	595	5.48
6. ด้านคุณธรรม	513	4.73
7. ด้านสุขภาพ	388	3.57
8. ด้านความรับผิดชอบ	218	2.01
9. ด้านครอบครัว	171	1.58

ในด้านผู้อ่านนิตยสารการ์ตูน พบว่าผู้อ่านรับรู้เนื้อหาการพัฒนาเด็กและเยาวชนที่ปรากฏในนิตยสารการ์ตูน ดังนี้ (1) ด้านครอบครัว พบว่าผู้อ่านรับรู้ในสาระย่อยด้านความผูกพันและเอาใจใส่ในครอบครัว (2) ด้านสุขภาพ พบว่าผู้อ่านรับรู้ในสาระย่อยด้านไม่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด และส่งเสริมการเล่นกีฬา (3) ด้านอารมณ์ พบว่าผู้อ่านรับรู้ในสาระย่อยด้านการคลายเครียดและอารมณ์ขัน (4) ด้านการงาน พบว่าผู้อ่านรับรู้ในสาระย่อยด้านมิติความเป็นอยู่ไม่ส่งเสริมเทคโนโลยีทางการศึกษา การใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ การอ่านหนังสือภาษาญี่ปุ่น วิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม และมิติความเป็นไทย ได้แก่ ประวัติศาสตร์ไทยและวัฒนธรรมไทย (5) ด้านความคิด พบว่าผู้อ่านรับรู้ในสาระย่อยด้านการสร้างสรรค์ผลงาน พัฒนาสติปัญญา และฝึกจินตนาการ (6) ด้านการพัฒนาตนเอง พบว่าผู้อ่านรับรู้ในสาระย่อยด้านความสามัคคี ความพยายาม ความเป็นผู้นำ/ผู้ตาม และความกล้าแสดงออก (7) ด้านคุณธรรม พบว่าผู้อ่านรับรู้ในสาระย่อยด้านความซื่อสัตย์ คิดดีและกระทำความดี (8) ด้านการช่วยเหลือสังคม พบว่าผู้อ่านรับรู้ในสาระย่อยด้านการสอนงานประดิษฐ์/สอนงานศิลปะและการช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ จากข้อสรุปดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าเนื้อหาที่ปรากฏในนิตยสารการ์ตูนและการรับรู้ของผู้อ่านมีความสอดคล้องกัน และผู้วิจัยพบว่า ผู้อ่านนิตยสารการ์ตูนไม่ปรากฏการรับรู้ด้านความรับผิดชอบจากการอ่านนิตยสารการ์ตูน

ส่วนที่ 2 รูปแบบการนำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับการพัฒนาเด็กและเยาวชนในนิตยสารการ์ตูน

รูปแบบการนำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับการพัฒนาเด็กและเยาวชนในนิตยสารการ์ตูนที่ค้นพบมี 9 รูปแบบ ได้แก่ **ข่าว** ซึ่งเป็นการรายงานเหตุการณ์เกี่ยวกับการ์ตูนที่ผลิตขึ้นใหม่ การ์ตูนที่ได้รับความนิยม กิจกรรมเกี่ยวกับตัวการ์ตูน (รูปภาพตัวอย่างที่ 1) **บทสัมภาษณ์** ซึ่งเป็นข้อเขียนที่นำเสนอเรื่องราวของบุคคลหรือสาระเรื่องใดเรื่องหนึ่งจากการสัมภาษณ์ของกองบรรณาธิการหรือผู้เขียน (รูปภาพตัวอย่างที่ 2) **บทความ** ซึ่งเป็นข้อเขียนที่นำเสนอข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการ์ตูนเรื่องใดเรื่องหนึ่ง (รูปภาพตัวอย่างที่ 3) **บทบรรณาธิการ** ซึ่งเป็นข้อเขียนที่ปรากฏในหน้าบรรณาธิการเพื่อแสดงความคิดเห็น (รูปภาพตัวอย่างที่ 4) **คอลัมน์ถามตอบและแสดงความคิดเห็นของผู้อ่าน** ซึ่งเป็นข้อเขียนแสดงความคิดเห็นและให้รายละเอียดเนื้อหาการ์ตูนเรื่องใดเรื่องหนึ่ง หรือสาระใดสาระหนึ่งที่พิมพ์ประจำกองบรรณาธิการและ/หรือมีผู้อ่านแสดงความคิดเห็นร่วมด้วย (รูปภาพตัวอย่างที่ 5) **นิทาน/เรื่องเล่า** ซึ่งเป็นเรื่องที่เล่ากันมามิได้จริงใจแสดงประวัติความเป็นมา จุดใหญ่เล่าเพื่อความบันเทิง (รูปภาพตัวอย่างที่ 6) **รูปภาพ** ซึ่งเป็นภาพการ์ตูน ภาพสิ่งแวดล้อม ภาพคน ภาพสัตว์ ภาพสิ่งของ (รูปภาพตัวอย่างที่ 7) **เกมและการร่วมสนุก** ซึ่งเป็นกิจกรรมการร่วมสนุกหรือชิงรางวัลจากทางนิตยสารการ์ตูน (รูปภาพตัวอย่างที่ 8) และ **โฆษณา** ซึ่งเป็นผู้สนับสนุนของนิตยสารการ์ตูนเป็นองค์กรเอกชนที่เกี่ยวข้องกับการผลิตสินค้าเกี่ยวกับการ์ตูนและอาหารสำหรับเด็ก (รูปภาพตัวอย่างที่ 9)

(รูปภาพที่ 1 จากนิตยสารทีวีแมกกาซีน)

(รูปภาพที่ 2 จากนิตยสารเซนซุ)

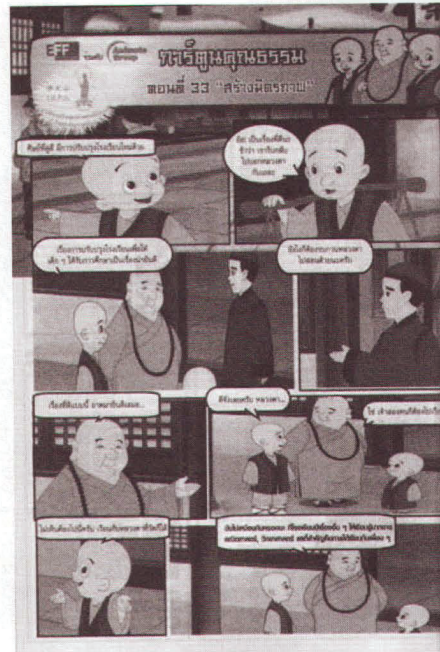
(รูปภาพที่ 3 จากนิตยสารอนิเม็ก)

(รูปภาพที่ 4 จากนิตยสารเซนซุ)

(รูปภาพที่ 5 จากนิตยสารทีวีแมกกาซีน)

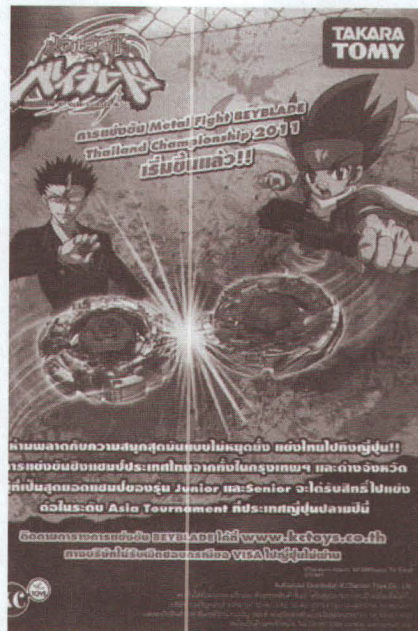
(รูปภาพที่ 6 จากนิตยสารทีวีแมกกาซีน)

(รูปภาพที่ 7 จากนิตยสารทีวีแมกกาซีนอีโร)

(รูปภาพที่ 8 จากนิตยสารทีวีแมกกาซีน)

(รูปภาพที่ 9 จากนิตยสารทีวีแมกกาซีน)

การนำเสนอเนื้อหาและรูปแบบการนำเสนอเนื้อหา การพัฒนาเด็กและเยาวชน

การวิจัยพบว่ารูปแบบการนำเสนอที่ปรากฏเนื้อหา
การพัฒนาเด็กและเยาวชนในนิตยสารการ์ตูนมากที่สุด
เรียงลำดับ คือ รูปภาพ บทความ คอลัมน์ถามตอบและ
แสดงความคิดเห็นของผู้อ่านตามลำดับ และรูปแบบ
การนำเสนอที่ปรากฏเนื้อหาการพัฒนาเด็กและเยาวชน
น้อยที่สุดได้แก่บทบรรณาธิการ

การวิจัยพบว่ารูปแบบการนำเสนอรูปภาพ มีแนวคิด
หลักด้านความคิด เป็นแนวคิดหลักที่มีปริมาณการ
นำเสนอมากที่สุด

รูปแบบการนำเสนอบทความ มีแนวคิดหลักด้าน
การงานเป็นแนวคิดหลักที่มีปริมาณการนำเสนอมากที่สุด

รูปแบบการนำเสนอคอลัมน์ถามตอบและแสดง
ความคิดเห็นของผู้อ่าน มีแนวคิดหลักด้านการพัฒนา
ตนเอง เป็นแนวคิดหลักที่มีปริมาณการนำเสนอมากที่สุด

รูปแบบการนำเสนอนิทาน/เรื่องเล่า มีแนวคิดหลัก
ด้านคุณธรรมเป็นแนวคิดหลักที่มีปริมาณการนำเสนอ
มากที่สุด

รูปแบบการนำเสนอเกม/การร่วมสนุก มีแนวคิดหลัก
ด้านการพัฒนาตนเองเป็นแนวคิดหลักที่มีปริมาณ
การนำเสนอมากที่สุด

รูปแบบการนำเสนอบทสัมภาษณ์ มีแนวคิดหลัก
ด้านการงานเป็นแนวคิดหลักที่มีปริมาณการนำเสนอ
มากที่สุด

รูปแบบการนำเสนอข่าว มีแนวคิดหลักด้านการ
ช่วยเหลือสังคมเป็นแนวคิดหลักที่มีปริมาณการนำเสนอ
มากที่สุด

รูปแบบการนำเสนอโฆษณา มีแนวคิดหลักด้าน
ความคิดเป็นแนวคิดหลักที่มีปริมาณการนำเสนอมากที่สุด

รูปแบบการนำเสนอบทบรรณาธิการ มีแนวคิดหลัก
ด้านสุขภาพเป็นแนวคิดหลักที่มีปริมาณการนำเสนอ
มากที่สุด

ผลการวิจัยพบว่านิตยสารทีวีแมกกาซีนมีรูปแบบ
การนำเสนอรูปภาพมากที่สุด นิตยสารอนิเมะก็มีรูปแบบ
การนำเสนอบทความมากที่สุด นิตยสารทีวีแมกกาซีน
อีโรมีรูปแบบการนำเสนอบทความมากที่สุด และ

นิตยสารเซนซามีรูปแบบการนำเสนอบทความมากที่สุด และจากการสัมภาษณ์ผู้อ่านนิตยสารการ์ตูนพบว่า ผู้อ่านนิตยสารการ์ตูนรับรู้รูปแบบการนำเสนอเนื้อหาการพัฒนา

เด็กและเยาวชนที่ปรากฏในนิตยสารการ์ตูนได้ 3 รูปแบบ ได้แก่ รูปภาพ บทความ และเกม

ตารางที่ 2 สรุปรูปแบบการนำเสนอเนื้อหาการพัฒนาเด็กและเยาวชนในนิตยสารการ์ตูน

รูปแบบการนำเสนอ เนื้อหาการพัฒนาเด็กและเยาวชน	จำนวนความถี่	ร้อยละ
1. รูปภาพ	4,181	38.51
2. บทความ	3,516	32.39
3. คอลัมน์ถามตอบและแสดงความคิดเห็นของผู้อ่าน	1,009	9.29
4. นิทาน/เรื่องเล่า	723	6.66
5. เกม/การร่วมสนุก	620	5.71
6. บทสัมภาษณ์	325	2.99
7. ข่าว	210	1.93
8. โฆษณา	161	1.48
9. บทบรรณาธิการ	111	1.02

ส่วนที่ 3 ความสอดคล้องของเนื้อหาการพัฒนาเด็กและเยาวชนในนิตยสารการ์ตูนในช่วงปี พ.ศ. 2550- 2553 กับนโยบายเยาวชนแห่งชาติและแผนพัฒนาเด็กและเยาวชนระยะยาว พ.ศ. 2545-2554

ความสอดคล้องของเนื้อหาการพัฒนาเด็กและเยาวชนในนิตยสารการ์ตูนในช่วงปี พ.ศ. 2550- 2553 กับคุณลักษณะเด็กและเยาวชนที่พึงประสงค์ตามกรอบนโยบายเยาวชนแห่งชาติและแผนพัฒนาเด็กและเยาวชนระยะยาว พ.ศ. 2545-2554 พบความสอดคล้องดังนี้

คุณลักษณะเด็กและเยาวชนที่พึงประสงค์ข้อที่ 1. ความผูกพันในครอบครัว ภาคภูมิใจในความเป็นไทย มีทักษะในอาชีพและการดำรงชีวิตที่รู้จักเคารพสิทธิผู้อื่น มีแนวคิดหลักด้านครอบครัว มีสาระย่อยที่ปรากฏ ได้แก่

การอบรมเลี้ยงดู ความผูกพัน/เอาใจใส่ในครอบครัว เชื่อฟังพ่อแม่ การเป็นต้นแบบที่ดี การช่วยเหลืองานบ้าน /แบ่งเบาภาระครอบครัว แนวคิดหลักด้านการงาน มีสาระย่อยที่ปรากฏ ได้แก่ มติความเป็นไทย ส่งเสริมการตั้งใจเรียน/ทำงาน ส่งเสริมการอ่านหนังสือระเบียบวินัย ส่งเสริมเทคโนโลยีการศึกษา ความรู้ด้านศิลปะ เทคโนโลยีสารสนเทศ (IT) ภาษาอังกฤษ ภาษาญี่ปุ่น ภาษาอิตาลี ภาษาฝรั่งเศส ภาษาจีน ภาษาเยอรมัน ภาษาสเปน ความรู้เกี่ยวกับธุรกิจ แนวคิดหลักด้านความรับผิดชอบ มีสาระย่อยที่ปรากฏ ได้แก่ การเคารพสิทธิผู้อื่น แนวคิดหลักการช่วยเหลือสังคม มีสาระย่อยที่ปรากฏ ได้แก่ การใช้ชีวิตในสังคม

คุณลักษณะเด็กและเยาวชนที่พึงประสงค์ข้อที่ 2. มีสุขภาพและพลานามัยแข็งแรง และรู้จักการป้องกัน

ตนเองจากโรคและสิ่งเสพติด มีแนวคิดหลักด้านสุขภาพ มีสาระย่อยที่ปรากฏ ได้แก่ อาหารเพื่อสุขภาพ ออกกำลังกาย การพักผ่อน การป้องกัน/รักษาสุขภาพ การไม่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด การส่งเสริมการเล่นกีฬา

คุณลักษณะเด็กและเยาวชนที่พึงประสงค์ข้อที่ 3. มีวุฒิภาวะทางอารมณ์ จริยธรรมคุณธรรม และมีพฤติกรรมด้านความรับผิดชอบตามวัย มีแนวคิดหลักด้านอารมณ์ มีสาระย่อยที่ปรากฏ ได้แก่ ความรัก การฝึกสมาธิ การควบคุมอารมณ์ คลายเครียด มองโลกในแง่ดี ความอ่อนโยน ความร่าเริง/สดใส อารมณ์ขัน ความใจเย็น การฟังเพลง แนวคิดหลักด้านคุณธรรม มีสาระย่อยที่ปรากฏ ได้แก่ พุทธ ศีลสัตย์ คิดดี เอื้อเฟื้อ เผื่อแผ่ เมตตา กรุณา การกระทำที่ดี ความยุติธรรม การเสียสละ การให้อภัย ความรักสันติ ส่งเสริมหลักธรรมในศาสนาพุทธ ส่งเสริมหลักธรรมในศาสนาคริสต์ ความรักชาติ/จงรักภักดีในราชวงศ์ แนวคิดหลักด้านความรับผิดชอบมีสาระย่อยที่ปรากฏ ได้แก่ ความกล้าหาญ เคารพสิทธิผู้อื่น เคารพกฎหมาย รักษาขนบธรรมเนียม ประเพณี การใช้เหตุผล

คุณลักษณะเด็กและเยาวชนที่พึงประสงค์ข้อที่ 4. มีเจตคติที่ดีต่อการทำงาน มีแนวคิดหลักด้านคุณธรรม และมีสาระย่อยที่ปรากฏ ได้แก่ ความซื่อสัตย์ คิดดี การเสียสละ การให้อภัย ความสันติ ซึ่งคุณลักษณะข้อนี้ มีเรื่องของความมีศักดิ์ศรีและความภูมิใจในการทำงานสุจริต ซึ่งไม่ปรากฏเนื้อหาการพัฒนาเด็กและเยาวชนที่ได้จากการวิเคราะห์ในนิตยสารการ์ตูนที่สอดคล้อง

คุณลักษณะเด็กและเยาวชนที่พึงประสงค์ข้อที่ 5. รู้จักคิดอย่างมีเหตุผลรอบด้าน และพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง มีแนวคิดหลักด้านความคิด และสาระย่อยที่ปรากฏ ได้แก่ การสร้างสรรค์ผลงาน ฝึกจินตนาการ การวางแผน พัฒนาสติปัญญา ปฏิภาณ ไหวพริบ ความรอบคอบ มีสติ ฝึกความจำ ฝึกกระบวนการคิด แนวคิดหลักด้านความรับผิดชอบมีสาระย่อยที่ปรากฏ ได้แก่ การใช้เหตุผล แนวคิดหลักด้านการงาน มีสาระย่อยที่ปรากฏ ได้แก่ การใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ แนวคิดหลักด้านการพัฒนาตนเอง มีสาระย่อยที่ปรากฏ ได้แก่ ความกล้าแสดงออก ความเป็นผู้นำ/ผู้ตาม

ความสามัคคี รับฟังความคิดเห็น ตรงต่อเวลา การประหยัด/อดออม ความพอเพียง ความพยายาม ความสุภาพ/เรียบร้อย อดทน/เข้มแข็ง ความขยันหมั่นเพียร ความคล่องแคล่ว/ว่องไว ความมีมนุษยสัมพันธ์ ความอ่อนน้อมถ่อมตน ความมั่นใจในตนเอง ความมีมารยาท/กาลเทศะ ความมุ่งมั่น ความเสมอต้นเสมอปลาย การฝึกฝนพัฒนาตนเอง แนวคิดหลักด้านการช่วยเหลือสังคม มีสาระย่อยที่ปรากฏ ได้แก่ การรู้เท่าทันสื่อ

คุณลักษณะเด็กและเยาวชนที่พึงประสงค์ข้อที่ 6. รู้จักช่วยเหลือผู้ด้อยโอกาสและมีส่วนร่วมเพื่อการพัฒนาชุมชนและประเทศชาติ มีแนวคิดหลักด้านการงาน และสาระย่อยที่ปรากฏ ได้แก่ วิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม แนวคิดหลักด้านการช่วยเหลือสังคม มีสาระย่อยที่ปรากฏ ได้แก่ ช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ การบริจาคเงิน/สิ่งของ การรณรงค์เรื่องการบริจาคโลหิต การพัฒนาชุมชน รณรงค์ต่อต้านสงคราม/ไม่ใช้ความรุนแรง รณรงค์แก้ไขปัญหาล้างคม การสอนงานประดิษฐ์/สอนงานศิลปะ รณรงค์เรื่องการเล่นเกมที่เหมาะสม การบำเพ็ญประโยชน์ต่อสาธารณะ

อย่างไรก็ตามยังพบว่าประเด็นของคุณลักษณะเด็กและเยาวชนที่พึงประสงค์ตามกรอบนโยบายเยาวชนแห่งชาติและแผนพัฒนาเด็กและเยาวชนระยะยาว พ.ศ. 2545-2554 ไม่ปรากฏเนื้อหาการพัฒนาเด็กและเยาวชนในนิตยสารการ์ตูนในมิติด้านวัฒนธรรมต่างชาติ ได้แก่ มิติความเป็นญี่ปุ่น มิติความเป็นจีน มิติความเป็นเกาหลี มิติความเป็นอเมริกัน

ส่วนที่ 4 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการนำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับการพัฒนาเด็กและเยาวชนของนิตยสารการ์ตูน

ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการนำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับการพัฒนาเด็กและเยาวชนของนิตยสารการ์ตูนสรุปได้ 6 ปัจจัย คือ

1. ปรัชญาวิชาชีพในการทำงานของผู้จัดทำนิตยสารการ์ตูน ประกอบด้วยเรื่องอุดมการณ์ในการทำงานที่จะอุทิศตนเองทำงานเพื่อผู้อ่านนิตยสารการ์ตูน อันเกิดจาก

ความรักและชื่นชอบในตัวละครในการ์ตูน อีกทั้งยังมีความรับผิดชอบในฐานะวิชาชีพสื่อมวลชนในเรื่องของความพยายามและมีหลักคุณธรรม จริยธรรมกำกับในการนำเสนอเนื้อหาในนิตยสารการ์ตูน จากการทำงานที่ตนเองสนใจ

2. นโยบายของบริษัทที่มีต่อการจัดทำนิตยสารการ์ตูน ประกอบด้วย เรื่องการทำหน้าที่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับการ์ตูนเพิ่มเติมจากแหล่งต่างๆ กำหนดราคานิตยสารที่เหมาะสม ไม่แพง ผู้บริโภคหาซื้อได้ง่าย ทำนิตยสารให้มีคุณภาพ ออกวางจำหน่ายตรงเวลา ทำนิตยสารให้ตรงกับความต้องการของกลุ่มผู้อ่าน

3. การคัดเลือกเนื้อหาในนิตยสารการ์ตูน ประกอบด้วยเรื่อง คัดเลือกเนื้อหาที่สดและใหม่ และนำเสนอการ์ตูนจากประเทศญี่ปุ่นเป็นพิเศษ จะมีการ์ตูนของไทยบ้างตามโอกาส

3.1 ปัจจัยในการคัดเลือกเนื้อหา ได้แก่ ภาพยนตร์ที่เข้าฉายใหม่ รายการการ์ตูนทางโทรทัศน์ กิจกรรมเกี่ยวกับการ์ตูน นิตยสารแต่ละเล่มจะมีเอกลักษณ์การนำเสนอที่เฉพาะตัวไม่ซ้ำกัน โดยนิตยสารทีวี่แมกกาซีนมีการคัดเลือกเนื้อหาตามจากรายการการ์ตูนทางโทรทัศน์ของประเทศไทย มีการควบคุมและคัดกรองเนื้อหาความรุนแรงและภาพที่ไม่เหมาะสมต่อเด็กและเยาวชนเป็นหลัก นิตยสารอนิเมะก็มีการคัดเลือกเนื้อหาจากการ์ตูนที่ฉายในประเทศญี่ปุ่นและมีข้อมูลในลักษณะเชิงลึก มีการสอดแทรกทัศนคติของผู้จัดทำ และมีกลุ่มผู้อ่านเฉพาะกลุ่มวัยรุ่นและผู้ใหญ่ นิตยสารทีวี่แมกกาซีนอีโรมีมีการคัดเลือกเนื้อหาจากการ์ตูนแนวยอดมนุษย์ในอดีตและปัจจุบัน และนิตยสารเซนซุจะมีการคัดเลือกเนื้อหาที่นำมาลงโดยมีความหลากหลายของรูปแบบการนำเสนอ การ์ตูนที่นำมาลงต้องได้รับลิขสิทธิ์ที่ถูกต้อง

3.2 ปัญหาที่พบในการจัดทำนิตยสารการ์ตูน ได้แก่ เรื่อง ความล่าช้าในการวางจำหน่าย โปรแกรมรายการการ์ตูนทางโทรทัศน์ที่มีการเปลี่ยนแปลงกะทันหัน ปัญหาเรื่องสีและตัวอักษรอ่านยาก ยอดพิมพ์ที่ไม่ทั่วถึงทุกจังหวัด

4. การตลาด ประกอบด้วยเรื่อง การได้รับการสนับสนุนจากสปอนเซอร์ดี การโฆษณาและการประชาสัมพันธ์ ได้แก่ Facebook BookSmile เว็บไซต์บริษัท Spot TV มีการใช้กลยุทธ์ราคาเท่าเดิม ลดราคานิตยสารเล่มเก่าๆ การใช้ช่องแถม ได้แก่ ไปสเตอร์การ์ตูน และโปสเตอร์การ์ตูน

5. ภาครัฐ ประกอบด้วยเรื่องการจัดเก็บภาษีกระดาษความต้องการให้ภาครัฐสนับสนุนการ์ตูนอนิเมชัน ความต้องการให้ภาครัฐเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนานิตยสารการ์ตูนและต้องการให้ภาครัฐส่งเสริมและสนับสนุนการศึกษาของเด็กและเยาวชนผ่านนิตยสารการ์ตูน ให้ภาครัฐมองภาพของการ์ตูนญี่ปุ่นในด้านที่ดี

6. ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผู้อ่านนิตยสารการ์ตูนและผู้จัดการนิตยสารการ์ตูน ประกอบด้วยการเขียนจดหมายถึงผู้จัดทำนิตยสารการ์ตูนของผู้อ่านในการสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับการ์ตูนและการนำเสนอการ์ตูนที่ตนเองต้องการให้ทางนิตยสารการ์ตูนนำมาลง และการประกวดรูปวาดระบายสีของผู้อ่านนิตยสารการ์ตูนเป็นการฝึกความคิดสร้างสรรค์และความพยายามของผู้อ่านนิตยสารการ์ตูน

ซึ่งจากการสัมภาษณ์ผู้จัดการนิตยสารการ์ตูน ยังให้ความเห็นถึงแนวทางการพัฒนาเด็กและเยาวชนของนิตยสารการ์ตูน สรุปได้ว่า นิตยสารการ์ตูนเป็นสื่อมวลชนที่มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาเด็กและเยาวชน นอกจากนี้ยังพบว่า สื่อมวลชนสามารถถ่ายทอดและสร้างการเรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมได้ และการเรียนรู้ได้แฝงไปกับความบันเทิงมีผลให้ผู้อ่านนิตยสารการ์ตูนเรียนรู้ได้ดี

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยที่กล่าวมา ผู้วิจัยขอเสนอประเด็นการอภิปราย ดังต่อไปนี้

นิตยสารการ์ตูนกับการอบรมบ่มเพาะเด็กและเยาวชน

จากผลการวิจัยพบว่า ผู้อ่านสามารถรับรู้เนื้อหาที่ปรากฏในนิตยสารการ์ตูนได้ตรงกับเนื้อหาในนโยบาย

ประกอบกับผู้อ่านที่รับรู้ว่าเป็นผู้อ่านนิตยสารติดต่อกันเป็นเวลานานมากกว่า 10 ปี แสดงให้เห็นว่า นิตยสารการ์ตูนเป็นสื่อมวลชนที่มีบทบาทสำคัญในการปลูกฝังความคิด สามารถถ่ายทอดและสร้างการเรียนรู้ได้ และการเรียนรู้ได้แฝงไปกับความบันเทิง มีผลให้ผู้อ่านนิตยสารการ์ตูนเรียนรู้ได้ดี สอดคล้องกับงานวิจัยของพรชัย เชวงเดช (2531) ที่ได้ทำการศึกษาวิเคราะห์เนื้อหาด้านจริยธรรมของภาพยนตร์การ์ตูนสำหรับเด็กที่ออกอากาศทางโทรทัศน์ ได้แก่ด้านความมีเหตุผล ความเมตตา กรุณา ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ความขยันหมั่นเพียร ความกตัญญูทดแทน ความประหยัด ซึ่งสอดคล้องกับนิตยสารการ์ตูนที่มีเนื้อหาเหล่านี้ สอดแทรกอยู่จากการวิเคราะห์ของผู้วิจัย ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎีอบรมบ่มเพาะ (Cultivation Theory) ของ Gerbner (1980) ที่กล่าวว่าสื่อมวลชนสามารถถ่ายทอดวัฒนธรรมให้แก่ผู้รับสารได้ ดังนั้นสามารถสรุปได้ว่า นิตยสารคือสื่อมวลชนที่อบรมบ่มเพาะทางวัฒนธรรมได้

นิตยสารการ์ตูนสื่อกลางนำเสนอเนื้อหาการพัฒนาเด็กและเยาวชน

นิตยสารการ์ตูนเป็นนิตยสารที่มีความเฉพาะด้านสำหรับผู้สนใจในเรื่องการ์ตูนจากคำกล่าวของ วิษณุ สุวรรณเพิ่ม (2527) และ สุรสิทธิ์ วิทยารัฐ (2542) ที่กล่าวว่านิตยสารการ์ตูนจะมุ่งเน้นในเรื่องความบันเทิง และสามารถสอดแทรกความรู้ลงไปได้ นิตยสารมีอิทธิพลต่อผู้อ่านทั้งในด้านความคิด และระบบความเชื่อ และวัฒนธรรมที่แฝงอยู่ภายในเนื้อหา และระวีวรรณ ประกอบผล (2530) ได้พูดถึงบทบาทที่สำคัญอีกประการได้แก่เรื่อง การทำหน้าที่ในการให้ความบันเทิง เริงรมย์ ความบันเทิงนี้เป็นสิ่งที่ทำประโยชน์ให้แก่สังคม ในแง่การคลายเครียดจากภารกิจประจำวันและจรรโลงใจ สร้างความสุขสดชื่นให้แก่ผู้อ่าน พร้อมทั้งยังเป็นสื่อโน้มน้าวใจให้ผู้อ่านติดตาม ประกอบกับผลวิจัยที่พบว่า ผู้อ่านนิตยสารการ์ตูนมีการรับรู้เนื้อหาได้ตามแนวนโยบายชี้ให้เห็นว่า นิตยสารการ์ตูนสามารถเป็นช่องทางในการพัฒนาเด็กและเยาวชนได้ อย่างไรก็ตาม ด้วยลักษณะเฉพาะของนิตยสารการ์ตูนซึ่งเป็นสื่อบันเทิง

ควรตระหนักในเรื่องการสอดแทรกเนื้อหาที่ไม่เป็นการยัดเยียดให้กับผู้อ่าน ควรค่อยๆ ให้ผู้อ่านนิตยสารการ์ตูนซึมซับและมีเนื้อหาไม่หนักเกินไป ดังนั้นควรมีหลักจิตวิทยาในการสอดแทรกเนื้อหาที่ไม่เป็นการยัดเยียดความรู้แก่เด็กและเยาวชน และควรตระหนักในเรื่องความต้องการ การใช้ความสนใจ แรงจูงใจของผู้อ่าน ซึ่งงานวิจัยของ จุฑามาส ศรีโมรา (2545) ได้ทำการศึกษาเนื้อหาการ์ตูนของไทยที่เน้นความบันเทิง โดยไม่ยัดเยียดสาระความรู้ เช่น สดุดาคร และปิงปอนด์ ซึ่งจะมีเนื้อหาที่ไม่ซับซ้อน และเข้าใจง่าย ความบันเทิงของการ์ตูนอยู่ที่เรื่องการผจญภัย ตลกขบขัน เรื่องเกี่ยวกับครอบครัว ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยครั้งนี้ที่นิตยสารการ์ตูนมีการนำเสนอเนื้อหาที่เบาๆ ไม่ได้เป็นเรื่องราววัฒนธรรมจริงจัง จึงชี้ให้เห็นว่าการใช้นิตยสารการ์ตูนของรัฐบาลในการพัฒนาเด็กและเยาวชนนั้นต้องคำนึงถึงลักษณะเฉพาะของความเป็นนิตยสารบันเทิง ค่อยๆ ให้ผู้อ่านนิตยสารการ์ตูนซึมซับไป ไม่ให้ผู้อ่านรู้ได้ว่าเป็นเนื้อหาที่หนักเกินไป ดังนั้นผู้วิจัยจึงเสนอว่า การใช้นิตยสารการ์ตูนนำเสนอเนื้อหาการพัฒนาเด็กและเยาวชน ควรระลึกลักษณะนิตยสารเป็นสื่อบันเทิงทั้งในมุมมองของผู้ผลิตและผู้อ่านที่มองว่าเป็นสื่อเพื่อความบันเทิง

เนื้อหาการพัฒนาเด็กและเยาวชนในนิตยสารการ์ตูนกับนโยบายเยาวชนแห่งชาติและแผนพัฒนาเด็กและเยาวชนระยะยาว

ผลการวิจัยพบว่า นิตยสารการ์ตูนสามารถปลูกฝังความคิดผ่านเนื้อหาที่ปรากฏในนิตยสารการ์ตูน ซึ่งเป็นประเด็นที่ชัดเจนในเรื่องการส่งเสริมและพัฒนาเด็กและเยาวชนผ่านนิตยสารการ์ตูน ในรูปแบบของการส่งเสริมให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรม แต่ในส่วนของนโยบายเยาวชนแห่งชาติและแผนพัฒนาเด็กและเยาวชนระยะยาว พ.ศ. 2545-2554 กล่าวถึงเพียงสาระด้านความเป็นไทย แต่ไม่ได้กล่าวถึงสาระในประเด็นเกี่ยวกับวัฒนธรรม ซึ่งเกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิตของเยาวชน ท่ามกลางวัฒนธรรมที่มาจากสื่อต่างประเทศ หรือแม้กระทั่งนิตยสารการ์ตูนซึ่งนำเสนอเรื่องการ์ตูนจากต่างประเทศ และมีเนื้อหาเกี่ยวกับ

วัฒนธรรมต่างประเทศ ดังนั้นนิตยสารการ์ตูนเหล่านี้ก็จะปลูกฝังวัฒนธรรมต่างประเทศให้กับเยาวชน ซึ่งวัฒนธรรมต่างชาติดังกล่าวนี้ก็สามารถพัฒนาเด็กและเยาวชนได้ ดังนั้นนโยบายการพัฒนาเยาวชนด้านวัฒนธรรมของภาครัฐ ควรกล่าวถึงความสามารถที่เยาวชนจะบูรณาการวัฒนธรรมต่างประเทศมาพัฒนาตนเองได้ ดังนั้นการจะใช้นิตยสารการ์ตูนเหล่านี้ปลูกฝังวัฒนธรรม ควรต้องบูรณาการด้วยการสร้างสรรค์เนื้อหาขึ้นใหม่ด้วย งานวิจัยของ ณัฐ นาละสุวรรณ (2547) ที่ศึกษาวิเคราะห์หนังสือพิมพ์และนิตยสารกับหลักโภชนบัญญัติ 9 ซึ่งโดยภาพรวมระหว่างการศึกษาวิเคราะห์เนื้อหา มีการปรากฏของเนื้อหาที่ตรงกัน แต่ยังมีบางประการที่ไม่สอดคล้องอันเนื่องมาจากนโยบายการส่งเสริมการกินอาหารเพื่อสุขภาพของรัฐบาลให้ความสำคัญเพียงบางประเด็น สนับสนุนความคิดที่กล่าวมาข้างต้นว่า นโยบายในการพัฒนาเด็กและเยาวชนนั้นยังต้องพิจารณากำหนดขึ้นให้สอดคล้องกับความเป็นจริงและสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงที่เด็กและเยาวชนอยู่ท่ามกลางกระแสวัฒนธรรมทั้งของไทยและต่างประเทศ

ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการนำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับ การพัฒนาเด็กและเยาวชนของนิตยสารการ์ตูน

ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยเกี่ยวกับปรัชญาวิชาชีพในการทำงานของผู้จัดทำนิตยสารการ์ตูน ประกอบด้วยเรื่อง อุดมการณ์ในการทำงานที่จะอุทิศตนเองทำงานเพื่อผู้อ่านนิตยสารการ์ตูน อันเกิดจากความรักและชื่นชอบตัวละครในการ์ตูน อีกทั้งยังมีความรับผิดชอบในฐานะวิชาชีพสื่อมวลชนในเรื่องของความพยายามและมีหลักคุณธรรม จริยธรรมกำกับในการนำเสนอเนื้อหาในนิตยสารการ์ตูน จากการทำงานที่ตนเองสนใจซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของกัจจกร หลุยยะพงศ์ (2551) ที่กล่าวว่านักวิชาชีพวารสารศาสตร์ต้องเป็นผู้มีความพยายาม สังเกต อดทน รอบรู้ และมีจริยธรรมเป็นสิ่งที่สำคัญในการปฏิบัติงาน ปัจจัยเรื่องนโยบายของบริษัทต่อการจัดทำนิตยสารการ์ตูน ผู้วิจัยพบว่านโยบายของบริษัทผู้จัดทำนิตยสารการ์ตูนมุ่งเน้นผลประโยชน์และกำไรเพื่อให้ธุรกิจอยู่รอด ดังนั้น ผู้ประกอบการจึงจำเป็นต้องแข่งขันเพื่อได้มาซึ่งยอดขาย นอกจากนี้ อมรพรรณ

ชุ่มโชกชัยกุล (2548) ที่ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อการบริหารงานสื่อสิ่งพิมพ์ ตามแนวทฤษฎีหน้าที่สื่อมวลชน ซึ่งได้อธิบายให้เห็นปัจจัยด้านนโยบายที่มีผลต่อการบริหารองค์กรสื่อสิ่งพิมพ์ไว้ว่า สื่อสิ่งพิมพ์ส่วนใหญ่ในประเทศไทยเป็นของเอกชน จึงมีนโยบายเน้นด้านธุรกิจและตอบสนองต่อความต้องการของลูกค้าซึ่งนิตยสารการ์ตูนเป็นสื่อที่มีลูกค้าอยู่ในกลุ่มเด็กจึงต้องมีการกำหนดนโยบายของบริษัทต่อการจัดทำนิตยสารให้พึงพอใจต่อความต้องการของเด็ก มีความโดดเด่นหรือเฉพาะกลุ่ม และทำออกมาให้มีคุณภาพดีที่สุด การคัดเลือกเนื้อหาเพื่อนำมาลงในนิตยสารการ์ตูนนั้น ซึ่งเนื้อหาส่วนใหญ่เป็นการ์ตูนญี่ปุ่น สำหรับนิตยสารการ์ตูนไทยจากงานวิจัยของ จุฑามาส ศรีโมรา (2545) ที่ได้ทำการศึกษาเนื้อหาการขจัดเกลารากสังคมของภาพยนตร์การ์ตูนไทย เรื่อง ป.ปลาตากลม โลกนิทานสุดสสาร ปังปอนด์ ดิแอนิเมชั่น ล้วนมีเนื้อเรื่องที่มีประโยชน์สอดคล้องกับสภาพสังคมไทย มีการนำเสนอเพื่อความบันเทิง ซึ่งให้เห็นว่าด้านนิตยสารการ์ตูนญี่ปุ่นสามารถนำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับการ์ตูนไทยได้บ่อยครั้งกว่าเดิมก็เป็นการดีต่อการเรียนรู้ได้อีกทางหนึ่งของผู้อ่าน นอกจากนี้ปัจจัยด้านการตลาดซึ่งเป็นปัจจัยที่สำคัญจะทำให้นิตยสารการ์ตูนอยู่รอดได้ โดยเมื่อศึกษาปัจจัยด้านนโยบายที่มีผลต่อการบริหารองค์กรสื่อสิ่งพิมพ์ของอมรพรรณ ชุ่มโชกชัยกุล (2548) พบว่าสำนักพิมพ์นิตยสารการ์ตูนทั้ง 4 ชื่อฉบับ มุ่งเน้นผลประโยชน์และกำไรเพื่อให้ธุรกิจอยู่รอด จากการหาสปอนเซอร์เพื่อเป็นแหล่งทุนในการผลิตนิตยสารการ์ตูน ดังนั้น ผู้จัดทำนิตยสารการ์ตูนจึงจำเป็นต้องแข่งขันเพื่อได้มาซึ่งยอดขาย นอกจากนี้การสัมภาษณ์ผู้จัดทำนิตยสารการ์ตูน พบว่านิตยสารการ์ตูนมีช่องทางในการทำการตลาดน้อยอันเนื่องจากสำนักพิมพ์มีต้นทุนในการผลิตสูง จึงต้องแสวงหาแนวทางในการหาต้นทุนในการผลิตและเข้าถึงผู้บริโภค โดยการทำตลาดที่เห็นได้ชัด ได้แก่ การที่มีการตอบรับจากสปอนเซอร์ซึ่งอยู่ในระดับที่ดี นิตยสารทีวีแมกกาซีนและนิตยสารเซนซุสมีการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ผ่านทางบริษัทที่ถือลิขสิทธิ์การ์ตูนที่เป็นพันธมิตรซึ่งมีการนำนิตยสารการ์ตูนออกเผยแพร่ทางโทรทัศน์โดยไม่เสียค่าใช้จ่ายและนิตยสารการ์ตูนก็จะ

ลงประชาสัมพันธ์การ์ตูนและบริษัทที่เป็นพันธมิตร ในนิตยสารทีวีแมกกาซีนและนิตยสารเซนซุโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายเช่นกัน ผู้วิจัยยังพบว่านิตยสารทั้ง 4 ชื่อฉบับ มีการโฆษณาและประชาสัมพันธ์นิตยสารผ่านทางสื่อสังคมออนไลน์ ได้แก่ “Facebook” ซึ่งเป็นสื่อสังคมออนไลน์และเว็บไซต์ของนิตยสารเอง อีกทั้งยังมีการวางขายในร้าน BookSmile ในร้านสะดวกซื้อ (เซเว่นอีเลฟเว่น) อีกด้วย ส่วนนิตยสารเซนซุมีการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ผ่านทางโทรทัศน์โดยรูปแบบการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ คือ การจัดทำโฆษณาสั้นเวลารายการการ์ตูนที่กำลังออกฉายตอนเช้า ซึ่งยังมีช่องทางในการสื่อสารไปยังผู้บริโภคน้อยอยู่

ส่วนในเรื่องราคาของนิตยสารการ์ตูนทั้ง 4 ชื่อฉบับ มีผลต่อยอดการพิมพ์และจำหน่าย เนื่องมาจากเรื่องของอัตราภาษีกระดาษที่มีราคาแพง ซึ่งผู้จัดทำนิตยสารการ์ตูนทั้ง 4 สำนักพิมพ์ได้ตระหนักเรื่องนี้เป็นอย่างดี อันเนื่องจากภาษีกระดาษมีอิทธิพลต่อการจัดทำนิตยสารการ์ตูน ในเรื่องของการกำหนดต้นทุนในการผลิตนิตยสารราคา นิตยสารซึ่งต้องมีราคาแพงตามราคาของกระดาษ ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อความอยู่รอดของนิตยสารการ์ตูนซึ่งขัดกับนโยบายของรัฐบาลที่ส่งเสริมเรื่องการอ่าน เพราะถ้าราคา นิตยสารการ์ตูนซึ่งเป็นสื่อสิ่งพิมพ์ของเด็กและเยาวชนถ้าไม่มีผู้อ่านนโยบายของภาครัฐบาลในเรื่องส่งเสริมการอ่านก็ไม่สามารถปฏิบัติได้

นอกจากนี้การสัมภาษณ์เจาะลึกกับผู้อ่านนิตยสารในเรื่องเนื้อหาด้านการพัฒนาเด็กและเยาวชนที่ผู้อ่านนิตยสารการ์ตูนรับรู้ ผู้วิจัยค้นพบว่าไม่มีผู้อ่านนิตยสารการ์ตูนคนไหนได้รับรู้เนื้อหาการพัฒนาเด็กและเยาวชนตามแนวคิดหลักด้าน “ความรับผิดชอบ” จากการอ่านนิตยสารการ์ตูน เพราะนิตยสารการ์ตูนมีความถี่ในการนำเสนอเนื้อหาในด้านนี้น้อย ได้แก่ เรื่องการเคารพสิทธิผู้อื่น การรักษา ขนบธรรมเนียมประเพณี และการใช้เหตุผลซึ่งมีปริมาณความถี่ของเนื้อหาในเรื่องเหล่านี้ในนิตยสารการ์ตูน ซึ่งเป็นเรื่องสำคัญในสังคมที่รัฐบาลมีการณรงค์และสั่งสอนในเรื่องการมี

ความรับผิดชอบอยู่แล้วในสังคมและในเรื่องการสื่อสารระหว่างผู้อ่านกับผู้จัดทำนิตยสารยังมีอยู่ไม่มาก ได้แก่ การส่งจดหมายแสดงความคิดเห็น การส่งอีเมลล์ และการใช้สื่อใหม่(New Media) ได้แก่ Facebook ในการติดต่อระหว่างกันซึ่งสะดวกและรวดเร็วกว่าในอดีต ซึ่งผู้วิจัยมองว่าสื่อใหม่สามารถมีอิทธิพลในการกำหนดการนำเสนอเนื้อหาและแสดงความต้องการของผู้อ่านไปยังผู้จัดทำนิตยสารการ์ตูนได้อีกทางหนึ่งที่สำคัญในปัจจุบัน

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้เกี่ยวข้องกับการวางแผนพัฒนาเด็กและเยาวชน

ในการพัฒนาเด็กและเยาวชนนั้นผู้เกี่ยวข้องกับการวางแผนพัฒนาเด็กและเยาวชนควรต้องให้ความสำคัญในเรื่องดังต่อไปนี้

1. นิตยสารเป็นสื่อมวลชนที่มีบทบาทต่อการปลูกฝังทางวัฒนธรรมได้ แต่ถ้ารัฐบาลหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาเด็กและเยาวชนจะใช้เป็นสื่อเพื่อจะสอนเด็กและเยาวชนต้องเข้าใจธรรมชาติของความเป็นนิตยสารการ์ตูน เพราะนิตยสารการ์ตูนเป็นสื่อเพื่อความบันเทิง ดังนั้นต้องมีกลวิธีในการแทรกเรื่องราวด้านนั้นๆ ให้เป็นความบันเทิงให้ผู้อ่านค่อยๆ ซึมซับไป

2. เนื่องจากงานวิจัยชิ้นได้ค้นพบความกว้างของขอบเขตของคุณลักษณะเด็กและเยาวชนที่พึงประสงค์ของนโยบายเยาวชนแห่งชาติและแผนพัฒนาเด็กและเยาวชนระยะยาว พ.ศ. 2545-2554 ดังนั้นผู้วางแผนงานด้านการกำหนดนโยบายการพัฒนาเด็กและเยาวชนควรมีการระบุนความชัดเจนในเรื่องของประเด็นให้ชัดเจนว่าจะเน้นความสำคัญในด้านใด

3. ปัจจัยในการจัดทำนิตยสารการ์ตูนก็มีความสำคัญเช่นกัน ปัจจัยด้านการตลาดก็เป็นปัจจัยหนึ่ง รัฐบาลควรต้องให้การสนับสนุนผู้จัดทำนิตยสารการ์ตูนรวมถึงในเรื่องของภาษีกระดาษที่มีราคาสูง ดังนั้นในการจัดทำนิตยสารการ์ตูนจึงมีต้นทุนสูงตามไปด้วย ซึ่งขัดแย้งกับการณรงค์ส่งเสริมการอ่านของรัฐบาล

ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยครั้งต่อไป

การทำวิจัยครั้งนี้มีข้อแนะนำที่สำคัญในการวิจัยเกี่ยวกับนิตยสารการ์ตูนและนโยบายในการพัฒนาเด็กและเยาวชนดังต่อไปนี้

1. งานวิจัยชิ้นนี้มีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับผู้อ่านนิตยสารการ์ตูนในเรื่องเนื้อหาของนิตยสารการ์ตูนรูปแบบการนำเสนอเนื้อหาของนิตยสารการ์ตูนและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการนำเสนอเนื้อหาของนิตยสารการ์ตูน

ในเชิงคุณภาพโดยการสัมภาษณ์เจาะลึก ผู้วิจัยมองว่าควรมีการนำกรอบเนื้อหางานวิจัยครั้งนี้ไปปรับใช้กับการวิจัยเชิงสำรวจกับผู้อ่านนิตยสารการ์ตูน โดยการวิเคราะห์ถึงผลของนิตยสารการ์ตูนในฐานะสื่อมวลชนที่อบรมบ่มเพาะในเรื่องวัฒนธรรม

2. ควรมีการนำงานวิจัยชิ้นนี้เป็นจุดเริ่มต้นในการศึกษาเพื่อทำการวิจัยเชิงนโยบายเพื่อสร้างกรอบนโยบายส่งเสริมในเรื่องการจัดลำดับความสำคัญของเนื้อหาการพัฒนาเด็กและเยาวชนที่มีประสิทธิภาพ

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กัจจกร หลุยยะพงศ์. (2551). **ปัจจัยที่มีผลต่อการบริหารสื่อสิ่งพิมพ์ หน่วยที่ 3** ในการบริหารงานสื่อสิ่งพิมพ์. นนทบุรี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

คณะกรรมการกิจการเยาวชน สตรีและผู้สูงอายุ สภาผู้แทนราษฎร. (2539). **การสัมมนาเรื่องอิทธิพลของสื่อสารมวลชนต่อพฤติกรรมของเด็กและเยาวชนไทย**. กรุงเทพมหานคร: รายงานการสัมมนา 6 กันยายน 2539 ณ ห้องประชุมงบประมาณ อาคารรัฐสภา 3 ชั้น 3.

คณะอนุกรรมการศึกษาบทบาทสื่อมวลชนในการพัฒนาเด็ก. (2535). **บทบาทสื่อมวลชนในการพัฒนาเด็ก**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์อักษรไทย.

จุฑามาส ศรีโมรา. (2545). **การวิเคราะห์เนื้อหาภาพยนตร์การ์ตูนของไทยทางโทรทัศน์ในด้านการจัดเกลาทางสังคม**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชานิเทศศาสตร์พัฒนาการ ภาควิชาการประชาสัมพันธ์ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

จุติมา เพชรรัตน์. (2541). **การเปิดรับหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่มีเนื้อหาทางเพศของเด็กวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานครกับทัศนคติต่อเพศสัมพันธ์**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชานิเทศศาสตร์พัฒนาการ ภาควิชาการประชาสัมพันธ์ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ชวรัตน์ เชิดชัย. (2546). **บทบาทและหน้าที่ของสื่อสิ่งพิมพ์ หน่วยที่ 4** ใน **ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับสื่อสิ่งพิมพ์**. นนทบุรี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

ณัฐ นาเคสุวรรณ. (2547). **การวิเคราะห์เนื้อหาหนังสือพิมพ์และนิตยสารไทยเกี่ยวกับความรู้ด้านอาหารเพื่อสุขภาพ**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชานิเทศศาสตร์พัฒนาการ ภาควิชาการประชาสัมพันธ์ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ดวงกมล เวชบรรยงรัตน์ และประกายรัตน์ ศรีสอาน . (2541). **การสื่อสารกับการพัฒนาสังคม**. ใน **สื่อสารกับการพัฒนา**, หน้า 693-770. นนทบุรี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

- ปภาณี จิตวิวัฒนา. (2535). **การพัฒนาเด็ก เยาวชนและสตรี**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- พรชัย เชวงเดช. (2531). **การวิเคราะห์เนื้อหาด้านจริยธรรมของภาพยนตร์การ์ตูนสำหรับเด็กที่ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ในเขตกรุงเทพมหานคร**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต สาขาวิชานิเทศศาสตร์ พัฒนาการ ภาควิชาการประชาสัมพันธ์ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ระวีวรรณ ประกอบผล. (2530). **นิตยสารไทย**. กรุงเทพมหานคร: คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิชญ์ สุวรรณเพิ่ม. (2527). **การตกแต่งต้นฉบับ**. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สุชา จันทน์เอม และสุรางค์ จันทน์เอม. (2529). **จิตวิทยาวัยรุ่น**. กรุงเทพมหานคร: แพร่พิทยา.
- สุรสิทธิ์ วิทยารัฐ. (2542). **ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับสื่อสิ่งพิมพ์**. กรุงเทพมหานคร: ศูนย์หนังสือสถาบันราชภัฏสวนสุนันทา.
- อมรพรรณ ชุ่มโชคชัยกุล. (2548). **ปัจจัยที่มีผลต่อเนื้อหาในสื่อสิ่งพิมพ์ในการเขียนสำหรับสื่อสิ่งพิมพ์**. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- อภิขญา อยู่ในธรรม. (2551). **การสื่อสารกับการพัฒนาสังคม**. ในการสื่อสารกับการพัฒนา หน่วยที่ 11, หน้า 152-153. นนทบุรี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

ภาษาอังกฤษ

- Gerbner G., Gross. L., Morgan, M., and Signorielli, N. The 'mainstreaming' of America: violence profile no. 11. **Journal of Communication** 30(1980): 10-29.
- Lasswell, H. D. (1948). "The Structure and Function of Communication in Society". **The Communication of Ideas** Lyman Bryson (ed.) New York: Harper & Brothers.
- Schramm, W. (1973). **Mass Media and National Development**. Stanford University and UNESCO.